32004D0017

9.1.2004 JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE L 5/79

DECIZIA CONSILIULUI
din 22 decembrie 2003
de modificare a părții V punctul 1.4 din Instrucțiunile consulare comune și a părții I punctul 4.1.2 din Manualul comun pentru includerea asigurării medicale de călătorie printre documentele justificative necesare pentru obținerea unei vize uniforme

(2004/17/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 789/2001 al Consiliului din 24 aprilie 2001 care rezervă Consiliului competențele de executare în ceea ce privește anumite norme metodologice și proceduri de examinare a cererilor de viză [1],

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 790/2001 al Consiliului din 24 aprilie 2001 care rezervă Consiliului competențele de executare în ceea ce privește anumite norme metodologice și proceduri de realizare a controlului și supravegherii frontierelor [2],

având în vedere inițiativa Republicii Elene,

întrucât:

(1) Consiliul European de la Tampere a subliniat, la punctul 22 din concluziile sale, că „ar trebui continuată dezvoltarea unei politici comune active în materie de vize și de documente false, care să includă o cooperare mai strânsă între consulatele Uniunii Europene în țările terțe…”.

(2) Pentru punerea în aplicare a unei politici comune în materie de eliberare de vize este esențială o cât mai mare armonizare a condițiilor de eliberare a vizelor, în special în ceea ce privește documentele justificative referitoare la mijloacele de existență, prezentate în sprijinul cererilor.

(3) Este necesar ca solicitanții de viză să fie în măsură să facă dovada, printre documentele justificative necesare, că dispun, cu titlu individual sau colectiv, de o asigurare de călătorie care să acopere eventualele cheltuieli de repatriere din motive medicale, pentru îngrijiri medicale de urgență și/sau îngrijiri spitalicești de urgență, pe perioada ședерii pe teritoriul statelor membre care aplică integral dispozițiile *acquis*-ului Schengen.

(4) Solicitanții ar trebui în principal să încheie o asigurare în statul lor de reședință. Atunci când acest lucru nu este posibil, ar trebui să încerce să obțină o asigurare într-o altă țară.

(5) Se recomandă să se prevadă posibilitatea de a nu aplica obligația deținerii unei asigurări de călătorie titularilor de pașapoarte diplomatice, de pașapoarte de serviciu și de alte pașapoarte oficiale, precum și posibilitatea de a stabili, în cadrul cooperării consulare locale, ca resortisanții anumitor state terțe să poată fi exonerați de această obligație. În plus, misiunea diplomatică sau postul consular care examinează cererea ar trebui să poată deroga de la această obligație în cazuri speciale în care consideră necesar.

(6) Se recomandă introducerea unei observații în secțiunea pentru mențiuni naționale a autocolantului de viză pentru a se ști dacă titularul vizei a fost exonerat de obligația de a dispune de o asigurare de călătorie. Manualul comun trebuie modificat pentru a prevedea că, atunci când titularul nu poate face dovada că dispune de acest tip de asigurare la punctul de trecere la frontieră, agentul responsabil cu controalele verifică dacă o astfel de observație există.

(7) În conformitate cu articolele 1 și 2 din protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are nici o obligație în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale. Ținând seama de faptul că prezenta decizie dezvoltă *acquis*-ul Schengen în temeiul dispozițiilor prevăzute în partea a treia titlul IV din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca, în conformitate cu articolul 5 din respectivul protocol, decide, în termen de șase luni de la data la care Consiliul adoptă prezenta decizie, dacă o transpune sau nu în legislația sa națională.

(8) În ceea ce privește Republica Islanda și Regatul Norvegiei, prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea acquis-ului Schengen [3], care intră în domeniul de aplicare a articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului privind anumite norme pentru aplicarea respectivului acord [4].

[1] JO L 116, 26.4.2001, p. 2.
[2] JO L 116, 26.4.2001, p. 5.
[3] JO L 176, 10.7.1999, p. 36.
[4] JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

(9) Prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind cererea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la punerea în aplicare a unora dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen [1]. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are nici o obligație în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

(10) Prezenta decizie reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind cererea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen [2]. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are nici o obligație în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

(11) Prezenta decizie reprezintă un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care se referă la acesta, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003,

DECIDE:

Articolul 1

Următorul text se adaugă la partea V punctul 1.4 al doilea paragraf a treia liniuță, după cuvintele „(anexa 7)" din Instrucțiunile consulare comune:

„În plus, în sprijinul cererii de viză de scurtă ședere sau de călătorie, solicitantul este obligat să facă dovada faptului că este titularul, cu titlu individual sau colectiv, al unei asigurări de călătorie adecvate și valabile, care acoperă eventualele cheltuieli de repatriere din motive medicale, pentru îngrijiri medicale de urgență și/sau îngrijiri spitalicești de urgență.

Solicitanții ar trebui, în principiu, să încheie o asigurare în statul lor de reședință. Atunci când acest lucru nu este posibil, ar trebui să încerce să obțină o asigurare într-o altă țară. În cazul în care gazda încheie o asigurare pentru solicitant, ar trebui să facă acest lucru în propriul stat de reședință.

Această asigurare trebuie să fie valabilă pe întreg teritoriul statelor membre care aplică integral dispozițiile acquis-ului Schengen și pe întreaga perioadă de ședere a respectivei persoane. Acoperirea minimă este de 30 000 euro.

În principiu, dovada asigurării în cauză se furnizează în momentul eliberării vizei.

Misiunea diplomatică sau postul consular responsabil cu examinarea unei cereri de viză poate decide că această obligație este îndeplinită în cazul în care se stabilește că se poate presupune existența unui nivel adecvat de acoperire, ținând seama de situația profesională a solicitantului.

Misiunile diplomatice sau posturile consulare pot prevedea, de la caz la caz, o derogare de la această obligație în cazul titularilor de pașapoarte diplomatice, de pașapoarte de serviciu sau de alte pașapoarte oficiale sau pentru a proteja interesele naționale în domeniul politicii externe sau al politicii de dezvoltare sau în alte domenii ce reprezintă un interes public vital.

De asemenea, se pot face derogări de la obligația de a face dovada unei asigurări de călătorie atunci când se constată, în cadrul cooperării consulare locale, că resortisanții anumitor state terțe nu au posibilitatea de a obține o astfel de asigurare.

Atunci când evaluează caracterul adecvat al unei asigurări, statele membre pot verifica dacă indemnizațiile datorate de societatea de asigurări pot fi recuperate într-un stat membru, în Elveția sau în Liechtenstein;".

Articolul 2

La sfârșitul părții I punctul 4.1.2 din Manualul comun se adaugă următoarele paragrafe:

„În conformitate cu partea V punctul 1.4 al doilea paragraf a treia liniuță din Instrucțiunile consulare comune, solicitantul este obligat, în sprijinul cererii sale de viză de scurtă ședere sau de călătorie, să facă dovada faptului că este titularul, cu titlu individual sau colectiv, al unei asigurări de călătorie adecvate și valabile, care acoperă eventualele cheltuieli de repatriere din motive medicale, pentru îngrijiri medicale de urgență și/sau îngrijiri spitalicești de urgență.

Totuși, se poate ca un resortisant al unei țări terțe care face obiectul obligației de a deține viză să fi fost exonerat de obligația de prezentare a asigurării de călătorie menționate anterior. În acest caz, misiunea diplomatică, postul consular sau autoritatea de control la frontieră face mențiunea — «NU SE IMPUNE ASIGURARE» — în acest scop în secțiunea pentru mențiuni naționale de pe autocolantul de viză."

Articolul 3

Prezenta decizie produce efecte de la 1 iunie 2004.

Prezenta decizie se adresează statelor membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptată la Bruxelles, 22 decembrie 2003.

Pentru Consiliu

Președintele

A. MATTEOLI

[1] JO L 131, 1.6.2000, p. 43.
[2] JO L 64, 7.3.2002, p. 20.